Kabukichou Sherlock

Írta: Hirotaka

Szerintem sokan úgy gondoljátok, hogy a detektíves sztorikból nem lehet sok újat kihozni, sőt, semmit. Valahol igazatok is van, hiszen mindig kell egy detektív - aki a kreativitás hiánya miatt úgyis egy régi, neves karakter felvizezett változata lesz -, egy áldozat és néhány egyszerű történet, néhány jól ismert „csavarral". Aztán meg itt van a többi szokásos elem is: helyszínbejárás, nyomok, kihallgatások stb.

Komolyan, mit lehet ezen még tekerni, hogy ne unjuk magunkat halálra az első részen, azt mondogatva, hogy „jól van haladjunk már". Mindezek ellenére sokan megpróbálják frissíteni a műfajt, és nem csak az animékben, bár többségükben újramesélt, aktualizált verzióját látjuk egy klasszikusnak. A. C. Doyle különc detektíve, Sherlock Holmes az egyik, ha nem a leghíresebb ilyen figura a világirodalomban. Így míg világ a világ, nem lesz olyan év, hogy valaki, valamilyen formában be ne csempéssze őt a művébe. De ez szinte megkerülhetetlen is, mivel Doyle egyike azoknak, akik lényegében lefektették a modern detektívtörténetek alapjait. Hiszen Sherlock jóval megelőzte korát, így a viktoriánus éra helyszínelője és módszerei, esetei aktualizált formában, de visszaköszönnek.

Természetesen a japánok sem maradhatnak ki a buliból, hiszen Sherlock rengeteg animében is szerepel, elég csak Miyazaki Hayao sorozatára gondolni, de feltűnik a *Conanben*, a *Lupinben* vagy a *Fate*-ben is (mondjuk ez utóbbiban már ki nincs benne?).

Mindezek után felmerül tehát a kérdés, tud-e a karakter vagy a köré tekert történet újat mutatni? Érdemes egyáltalán foglalkoznunk vele? Nos, a Kabukichou Sherlock ezekre a kérdésekre szeretett volna nekünk határozott igennel felelni. Vajon sikerült neki? Az én válaszom, hogy igen, és a cikkből megtudhatjátok, hogyan.

A Kabukichou Sherlock szánt szándékkal forgatja fel a klasszikus detektívsztorik világát, görbetükröt mutat felé és karikaturizálja azt, közben pedig nem rest arra sem, hogy megbotránkoztasson, vagy legalábbis kibillentsen a komfortzónánkból a műfajt illetően.

Képes eszement marhaságból komoly hangvételbe átcsapni, majd ugyanezt visszafelé, ami a cselekményben és a karakterek viselkedésében is tetten érhető. Ezért lesz Kabukichou olyan egyedi, olyan más, olyan hibbant és persze veszélyes.

Mindezek ellenére tisztelettel tudott fordulni a címadó karakterhez és a műfajhoz. Úgy parodizál, hogy közben saját magán is röhög. (Hasonlat: a *One Punch Man* (*AniMagazin 29.*) a shounen fightok paródiája, de míg az OPM maga is egy elcsépelt unalmas shounen fight lett, jellegtelen karakterekkel, addig a Kabukichou Sherlock nem igazán esett ebbe a hibába, annak köszönhetően talán, hogy végig karaktercentrikus maradt.

Ki itt belépsz, hagyj fel… …bármivel!

Kabukichou Tokió hírhedt negyede, ahol sikátorok futnak össze, kis lebujok, bárok, klubbok várnak minket, hogy pénzünket náluk (is) költsük. Nemcsoda hát, hogy virágzik a bűnözés, piti tolvajok, huligánok, gyilkosok búvóhelye ez. Szóval jobb, ha nyitva tartja a szemét, aki a fényes felhőkarcolók elit világából csöppen át a város sötét oldalára. Ahogy lenge hölgyekkel, úgy transzvesztitákkal is bármikor összefuthatunk. Tokió legszínesebb negyedébe csöppentünk, ahol nem áll meg az élet.

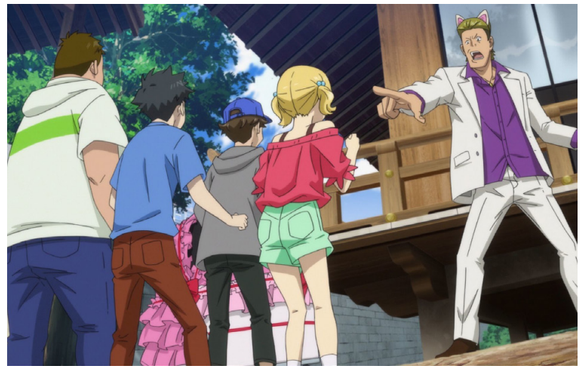

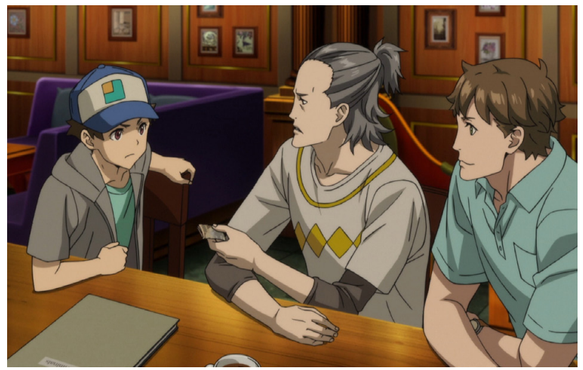

Az egyik sikátor mélyén található a Pipe Cat nevű „ínyencbár”, ahol különc, önjelölt detektívek várják az ügyfeleket. Jönnek is szép számban, még maga Lestarde rendőrfelügyelő is. Ismerősen cseng a név, ugye? Lesz még pár. Természetesen az esetek többsége a szokásos felhozatalt adja: gyilkosság, lopás, betörés, korrupció stb. Attól függően, hogy a delikvens mennyi összeget szán az ügy megoldására, úgy változik az eset rangja.

Öt nyomozónk van, akik varjú módjára tudnak veszekedni az ügyön, ergo versenyeznek, ki oldja meg előbb, vagy passzolják, ha nem elég nagy a jutalom. Innentől fogva pedig mi is belevethetjük magunkat Kabukichou szakészagú koszos alvilágába.

Tiszta sor, ez eddig nagyjából követi a szokásos receptet. Mégis mi az újdonság? Miért kéne ezt nézni? És egyáltalán miről beszéltem én a cikk elején? Szerintem azért már érződik, hogy nem olyan szokványos anime ez.

Van a detektívtörténeteknek az a fajtája, ami epizodikusságra épít: mindig jön egy új eset, megoldják, és léphetünk tovább. Aztán vannak azok a címek, amik szépen építkeznek, hogy több szál összefusson, több miértre magyarázatot kapjunk. Szerencsére a Kabukichou Sherlockra ez utóbbi érvényes.

No de, mostmár ennyi rizsa után tényleg jöjjön a lényeg. A Kabukichou Sherlock úgy veszi komolyan magát, hogy közben egy nagyot rúg a saját seggébe. Az anime egy egyszerű húzással karakterekre és kapcsolatukra helyezte át döntően a hangsúlyt, a történet inkább katalizátor, mint húzóerő.

Mrs. Mr. Hudson és vérebei

Szerintem ez az anime akkor jó, ha mi magunk fedezzük fel a karakterek belső értékeit/vívódásait/problémájuk gyökerét, azáltal, hogy megnézzük a sorozatot. Ugyanakkor nem állhatok fel a billentyűzet elől úgy, hogy ne írnék róluk, mert ez adja az egész sorozat esszenciáját.

Kezdjük **Sherlockkal**. A névadó karakterből csak a különc viselkedést sikerült megtartani, de azt jól. Első ránézésre olyan, mint egy hajléktalan, képes a zöldséges tésztára ananászkonzervet önteni, pucéran mászkálni és így tovább, az esetek megoldását pedig rakugo stílusban adja elő. Ettől függetlenül egy detektív zseni, aki mindig külön utakon jár, és meglehetősen magának való. A sorozat előrehaladtával szép lassan megismerjük az érzelmeit, életét, és az elsőre kicsit unszimpatikus karakterből egy nagyon szerethető, sokoldalúan tartalmas és mély érzelmekkel rendelkező szereplő válik.

Folytassuk **Watsonnal**, aki bevallom, kicsit már bosszantóan tenyérbemászó és szerencsétlen figura, de áldott jó szíve van. Viszont így lesz jó társa Sherlocknak, inspirálja őt, és kettejük barátságának alakulása remek szál az animében.

Moriartyt szintén nem kell bemutatni. Talán az ő karakterén csavartak a legtöbbet, mégis, a tini mosolya mögött, az árnyékában ott lapul névadója, és vele együtt minden tulajdonsága. Sherlockkal igazi jó barátok, egy gyerekbanda vezére, és mindig jó időben van jó helyen. A történet folyamán szépen lassan előtűnik sötét oldala és motivációi, az anime második fele már szinte csak erre koncentrál, a végkifejlet pedig katartikus, szerintem ennél remekül sikerült az eredeti regény áthozatala.

„Az egyik sikátor mélyén található a Pipe Cat nevű „ínyencbár”, ahol különc, önjelölt detektívek várják az ügyfeleket.”

Ők hárman egyértelműen a cselekmény központi elemei, minden körülöttük forog, mondhatni egy triumvirátus. Moriarty és Watson lényegében Sherlock „múzsái”, nélkülük nem lenne az, aki, és ez egy nagyon fontos elemmé válik az animében.

Ugyanakkor nem lehet elmenni a többi karakter mellett sem, mert bizony hozzáadnak, ha nem is mindig a történet alakulásához, de az összhatáshoz, a változatossághoz mindenképp. Nem szorulnak teljesen háttérbe, csak olykor visszaléphetnek egyet. Az anime nem rest rajtuk is időzni és az ő környezetüket, jellemüket is bemutatni.

Elsők a sorban **Lucy** és **Mary**, az elárvult testvérpár, akik gyerekként fogták magukat, és leléptek Kabukichouba, hogy ott kezdjenek új életet. Mary egy életvidám, kedves csaj, Lucy pedig örökös védelmezőjeként tündököl. Aztán ott van **Fuyuto**, az álsznob, amúgy pedig egy hibbant troll, aki még a kávét is kesztyűben issza. Akárhányszor megjelenik, abból valami röhejes lesz.

A következő a sorban **Kobayashi**, aki lényegében exjakuzatag, egyszerű, nyers fazon. Talán vele foglalkozik legkevesebbet a sorozat.

Majd pedig **Michel**, a kiégett, középkorú fazon, bukott apuka, pénzét pachinkotermekben és hostessbárokban veri el. Szintén egy magának való arc.

A legvégére hagytam a legkülönlegesebbet. Vajon ki hiányzik még a Sherlock kötetekből? Sherlock főbérlője, a Pipe Cat bár tulajdonosa, Mrs Hudson, aki itt egy kigyúrt Conchita Wurst. A szakállával, extrém öltözékével és bariton hangjával, mindenkinek elsőre a memóriájába ég. Ő vezeti a bárt, ő találkozik először a kliensekkel, lényegében ő adja a melót, és indítja útnak a nyomozókat egy pazar kis verssel felvezetve. Rendkívül színpadias jelenet.

Feltűnnek még karakterek, akik ideig-óráig fontosak, de akkor nagyon, mint például Irene Adler, Sherlock örökös plátói szerelme, vagy Mycroft, aki itt is hozza a felsőbbrendű stílusát.

Ebben a néhány karakterben az a jó, hogy ha nem kötné őket össze a munkájuk, és nem egy kerületben élnének, soha az életben nem lennének, nemhogy barátok, még ismerősök sem. Olyannyira nem, hogy még egymásnak sem segítenének, ha nem származna valamilyen előnyük belőle. Mi, nézők, épp ezért mindegyiket másért szerethetjük, igazi jelenségek.

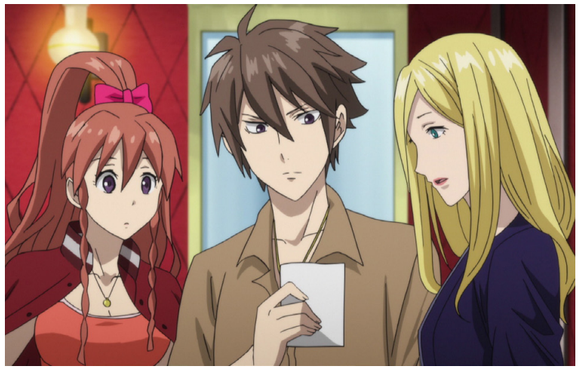

Neonfényes, zajos Kabukichou

Az anime pályája nem indult zökkenőmentesen, ugyan 2019 októberében volt a premier, de már egy korábbi szezonos listában is szerepelt a cím, ám végül eltolták. 24 részt kaptunk, ami kellett is, és egyáltalán nem lett egy pontján sem unalmas.

Már az anime elején az openingben és az első részekben is látjuk, Kabukichou egy LMBTQ olvasztótégely (is), itt bárkiből lehet bárki. Az ettől elrettenőknek sem kéne aggódniuk, mert az a fantasztikus itt, hogy nincs a téma jobban kiemelve, mint bármi egyéb, nem tolja a képünkbe a másság elfogadásának szirupos közhelyeit. Ezek a karakterek is ugyanúgy élők, mint bárki más, és szép lassan észre sem vesszük a téma jelenlétét. A Kabukichou Sherlock az az anime, amiből ha ez kimaradt volna, hiányozna, de ugyanez a helyzet a gazdag ficsúrokkal, a hostess lányokkal, a jakuzafőnökkel.

Jelen vannak, és emiatt a néhány központi karakter köré épített történet egy elő, lélegző és változatos hátteret kap. Ez most nagyon tömjénesre sikerült, de kevés animében kap ekkora figyelmet a környezet. Talán a *Durararát* tudnám felhozni hasonló címként, ahol Ikebukuro volt a helyszín.

Az anime grafikája is ennek megfelelően élénk, a színpaletta mindegyik részéről találunk valamit. Nagy, tágas tájakra, városképekre viszont ne nagyon számítsunk, főleg kisebb utcákon/tereken, sikátorokban, szobákban fogjuk tölteni az időt. A városi elemek ábrázolása már nem annyira kiemelkedő, nem is lesznek fontosak, nem is figyeltek annyira erre a készítők, de utcán lévő emberek azért szép számmal akadnak. Egyetlen rész, amit sosem fogunk elfeledni, az a nagy rózsaszín elefántszobor.

Az árnyékolás teljesen rendben van, a karakterdizájn markáns és felnőttes, a Joker Game szereplőit is rajzoló Miwa Shiro követte el. De más stábtagot, mint a rendezőt és a forgatókönyvírót is áthoztak a *Joker Game*-ből. Nemcsoda, Production I.G-s alkotás mindkettő.

Az animáció a kornak megfelelő, nem nagyon tudok kifogást emelni rá, de nem is emiatt lesz emlékezetes az anime. Igazából nem csalatkoztam az I.G-ben, ismét egy színvonalas munkát tettek le elénk az asztalra, ami az utolsó részig megtartotta a minőséget.

A zene és a hangok viszont telitalálat lett. Az opening végig ugyanaz maradt, és egyszerűen

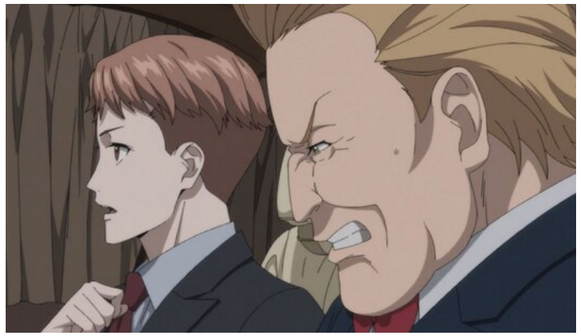

zseniálisan bemutatja az anime hangulatát, összevisszaságát, mind képileg, mind dallamilag. Az endingek már sokkal melankolikusabbak lettek. Kettő van belőlük, és inkább a karakterkapcsolatokat mutatják be, továbbá a második utal az anime hangulatváltására.

Az aláfestőzenék inkább az opening stílusában komponálódtak, passzolnak a jelenetekhez, de könnyen felejthetők.

Mi lehet viszont a hiba? Mi az, ami nem működik a Sherlockban? Nos, leginkább az, hogy nem lett/lesz populáris anime, és nem fogja átszakítani a népszerűségi listát sem. Először is, ez még mindig egy nyomozós sorozat, ha tetszik, ha nem, a maga minden jellegzetességével együtt. A második felére pedig az LMBTQ témáját is csak egy vékony szálon tartja. A detektív animék pedig ritkán válnak hype címmé. Másrészt az egyedi karakterdizájn miatt, ami alsó hangon sem nevezhető sablonosnak vagy éppen bishisnek, mert egyik karakter sem egy szépfiú, inkább a reális átlagot

erősítik. De így legalább nem lett egy fujoshi álom, aminek én nagyon örülök.

Továbbá ez egy lassú lefolyású anime, mivel epizód-történetei mellett szépen, fokozatosan építi fel a cselekményt, és ezzel együtt a szereplőket és barátságukat. Így ne várjunk grandiózus történéseket vagy négy rész alatt csodát.

Mit is írhatnék zárásnak, hiszen már annyi mindent rizsáztam. Aki vevő a detektív sztorikra és a lassan kibontakozó történetekre, az adjon neki egy esélyt, aki pedig nem, az valószínűleg úgysem olvasta el a cikket.

Cím: Kabukichou Sherlock
Angol cím: Case File nº221: Kabukicho
Adaptáció: original
Év: 2019
Hossz: 24 rész
Műfaj: rejtély, vígjáték, dráma
Stúdió: Production I.G

Ajándék háttérkép a cikkhez

Kabukichou Sherlock

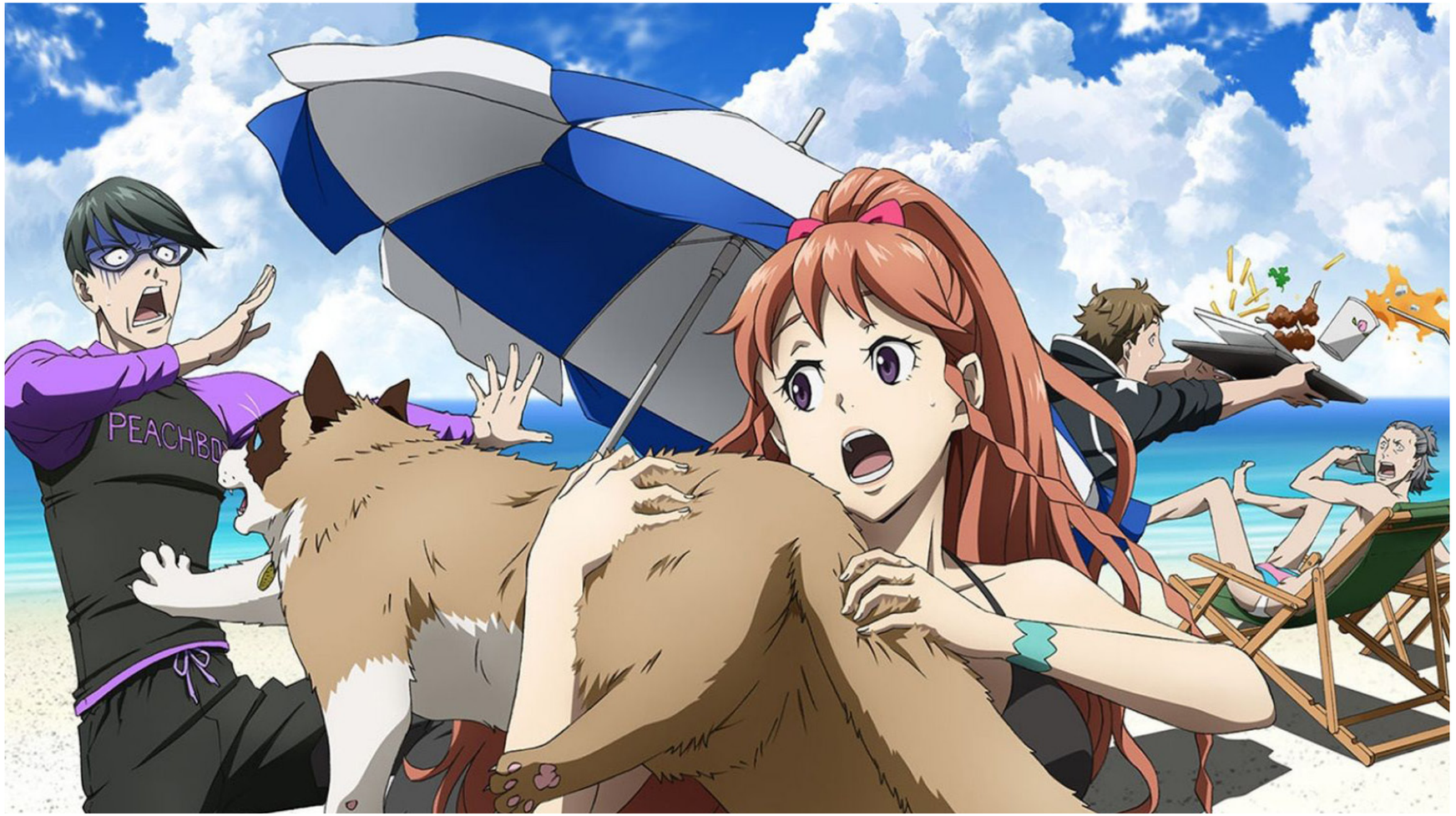

Kattints a képre!